

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1728/2020
02.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за саобраћај „ББ“ ДОО Врање, чији је пуномоћник Тијана Јовић Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2176/18 од 19.02.2020. године, у седници одржаној 02.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2176/18 од 19.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 994/17 од 13.03.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број ... од 31.07.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 15.07.2015. године. Ставом другим изреке, наложено је туженом да тужиоца врати на рад и распореди на послове возача аутобуса или друге послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 52.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2176/18 од 19.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог по уговору о раду од 15.07.2015. године радио на пословима возача аутобуса. Према распореду рада за дан ...2017. године био је распоређен за вожњу на релацији ...-... у 5,15 часова и ...-... у 6,20 часова. Тужилац на те вожње није дошао, али је телефоном позвао референта саобраћаја ВВ и обавестио га да је спречен да дође. Накнадно је туженом доставио потврду Здравственог центра Врање о наступању привремене спречености за рад из које произлази да је ...2017. године био спречен за рад у смислу прописа о здравственом осигурању са дијагнозом КЗО-Диспепсија, односно поремећај варења. Тужилац је истог дана ...2017. године дошао на вожњу коју је по распореду имао на линији ...-...-... од 21,40 часова и линији ...-... у 23,00 часова, те је на тим линијама обавио своје радне задатке. Тужени је тужиоцу упутио упозорење од 03.07.2017. године о постојању отказног разлога, након чега је донето тужбом оспорено решење од 31.07.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 3) Закона о раду и тачке 32) подтачка 3) уговора о раду закљученог између парничних странака од 15.07.2015. године, према којим послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су поништили решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезали га да тужиоца врати на рад.

Према члану 179. став 3. тачка 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 13/17-УС), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад. Чланом 183. тачка 1) овог закона, прописано је да се оправданим разлогом за отказ уговора о раду, у смислу члана 179. став 3. истог закона, не сматра привремена спреченост за рад услед болести, несреће на раду или професионалног обољења.

У конкретном случају, утврђено је да се тужилац јавио туженом – референту за саобраћај, а потом и лекару који му је издао потврду да је дана ...2017. године привремено спречен за рад због болести – дијагноза КЗО-Диспепсија, односно поремећај варења. Према томе, како је тужилац био привремено спречен за рад због болести његово одсуство са јутарњих вожњих по распореду није неоправдано, па тиме није настао отказни разлог из цитираног члана 179. став 3. тачка 3) Закона о раду.

На другачију оцену о постојању злоупотребе права на одсуство због привремене спречености за рад у смислу прописа здравственом осигурању, не утиче околност што је тужилац истог дана ...2017. године дошао на своје вечерње вожње по распореду почев од 21 час и обавио своје радне задатке, с обзиром на то да се радило о привременој спречености за рад која траје само један дан чији су узрок стомачни проблеми (диспепсија – поремећај варења), да је вечерњу вожњу за тај дан обавио углавном сувозач тужиоца, а тужилац преузео управљање аутобусом тек пред крај дана

и да тужени није доказао да је тужилац тиме угрозио безбедност путника односно саобраћаја.

Поред свега наведеног, ако послодавац посумња у оправданост разлога за одсуствовање са рада у смислу прописа о здравственом осигурању, има могућност да на основу одредбе члана 103. став 5. Закона о раду поднесе захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог, у складу са законом, а што тужени није учинио.

С обзиром на изложено, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оспорено решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду поништили.

Како је решење о отказу уговора о раду незаконито, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић